

θωρη κριτική αντίληψη κατακρίνουνε κάθε τοῦ πεζοῦ ἢ τοῦ ἑμμετροῦ λόγου δημιούργημα ὅταν δὲ φέρνει ὡς σφραγιδα τέχνης τὸ πολιτικὸν σύμβολο τῆς ὁποίας κομματικῆς ὁργάνωσης, ἐλπίζουμε πὼς θὰ δυνηθεῖ τότε νὰ πάρει τὴν ἀπαρασάλευτη κριτικὴ τοῦ θέσης, ὅπως τὴν δραματίζεται ὁ ποιητῆς στοὺς «Βωμοὺς» καὶ ὅπως φαίνεται νὰ μᾶς ἔρχεται ἀπ' ἔξω καὶ πάντοτε ἀπ' ἔξω στὸ μακάριο καὶ τρισευλογημένο τόπο μας. Ἴσως τότε καὶ κάποιες γνώμες νὰ ξανακοιταχτοῦνε, ἴσως κ' ἡ κ. Κορύλλου, ποὺ μὲ τόση καλὴ διάθεση καὶ σπουδὴ καὶ ἀφοσίωση παρκαλοῦθε τὰ Γράμματα, νὰ δεῖ κατὰ πόσο εἶχε δίκιο κατακρίνοντας σὲ ὁρισμένα σημεῖα, ποὺ ἔμως γκρεμίζανε ἀπὸ τὴ βάση, ἔργα σὰν τοῦ Σολωμοῦ καὶ τοῦ Παλαμά. Ἔργα, —ὀρίζοντες νέους μὰ καὶ σταθμοὺς στὴν Ἑλληνικὴ Γραμματολογία.

ΠΑΝΟΣ Δ. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

CAMILLE MAUSCLAIR

ΚΡΥΣΤΑΛΛΑ

Ὁνειρευόμουν πὼς περπάταγα ἀνάμεσα σὲ κρυστάλλινα βάζα ποὺ ὕψωναν τοὺς μακριοὺς εὐθραστοὺς λαιμούς τους. Ἡ Βενετία δὲν ἔκανε πιδὶ διάφανα, πιδὶ ἀέρινα, πιδὶ καχεκτικὰ ἀπ' τὴν ὑπερβολικὴ λεπτότητα. Καθένα εἶταν χρωματισμένο διαφορετικὰ μ' ἀρωματικὰς ρίζες ποὺ τριγύριζαν τὰ λαμπερά καὶ μυστηριώδη πλευρά τους.

Ξαίροντας πὼς ὅλα ἐκεῖνα τὰ βάζα εἶταν τὰ σύμβολα τῆς ζωῆς, τᾶσπασα μὲ τὴ μπαγκέτα μου γιὰ νὰ ἐξαφανίσω τὴν οὐσίαν ποὺ πότιζε τὴ ζωὴ μου. Μὰ ὅλα κομματιαζόνταν χωρὶς νὰ μ' εὐχαριστοῦν. Ὅταν ἐπιτέλους πῆγα σ' ἓνα, ποὺ ὕστερ' ἀπὸ τὸ χτύπημα, ἔμεινε ἀκέραιο. Κ' ἔμεινε ἀκέραιο καὶ σὲ νέο χτύπημα, καὶ σ' ἄλλα, ὥς που κουράστηκε τὸ χέρι μου. Ὡστόσο εἶταν σ' ὅλα ὅμοιο μὲ τᾶλλα βάζα. Μόνο ἔβγαζε ἓναν ἥχο βαθύ, ἀναστεγματικὰ ὑπόκωφο σὰν τὸν ἥλο τῆς πόρτας ποὺ κλείνεται ἀπὸ τὴν ἀγαπημένη ὕστερ' ἀπὸ τὸ τελευταῖο χαῖρε ἢ σὰν τὸν ἥχο τῶν κωδῶνων ποὺ ἀκοῦμε στὴν κατοχνιά τῆς θάλασσας.

Τὸ μυστήριό μου ἔμεινε ἔτσι ὅπως ἦ πέτρα, καὶ ὁ μπροῦντις, καὶ δὲ γνώρισα ἄλλο ἀπ' αὐτὸ τὸ παράπονο. Ὡστόσο μὲ περιτριγύριζαν, σὰ φαντάσματα ἱριδόχρωμης καὶ πολόχρωμης ομίχλης, οἱ καπνοὶ τῶν ἀρωματικῶν ποὺ ἀνέβαιναν ἀπὸ τὰ κρυστάλλινα βάζα, τ' ἀνώφελα σπασμένα, —θυμιατήρια ποὺ δόξαζαν περιπαιχτικὰ τὴν αἰνιγματικὴ μου θεότητα.

ΠΕΤΡΟΣ ΧΑΡΗΣ